

Carl Michael Bellman

Zions Högtid. Af Carl Michael Bellman. Hof-Secreterare. Första Häftet

Stockholm, Tryckt hos Joh. Christoph. Holmberg, 1787. – Allt som utkom. Sidorna 15 och 16 innehöll samma text som sidorna 17–18, och makulerades.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Kungl. biblioteket.

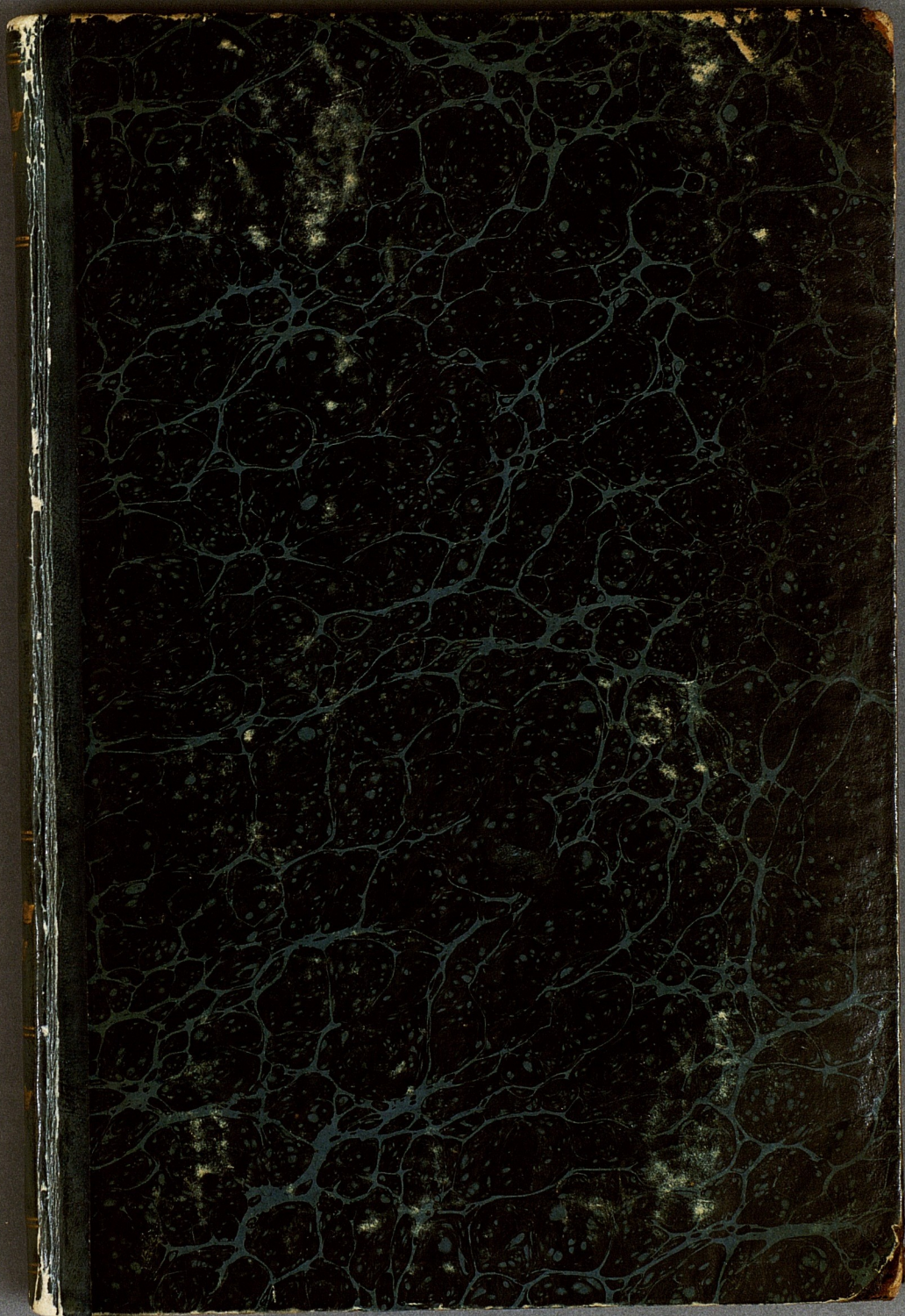
Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Kungl. biblioteket och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/BellmanCM/titlar/ZionsHögtid/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb2436501-faksimil>

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Vitt. Sv.

Andh.

Poesi.

1700-1829

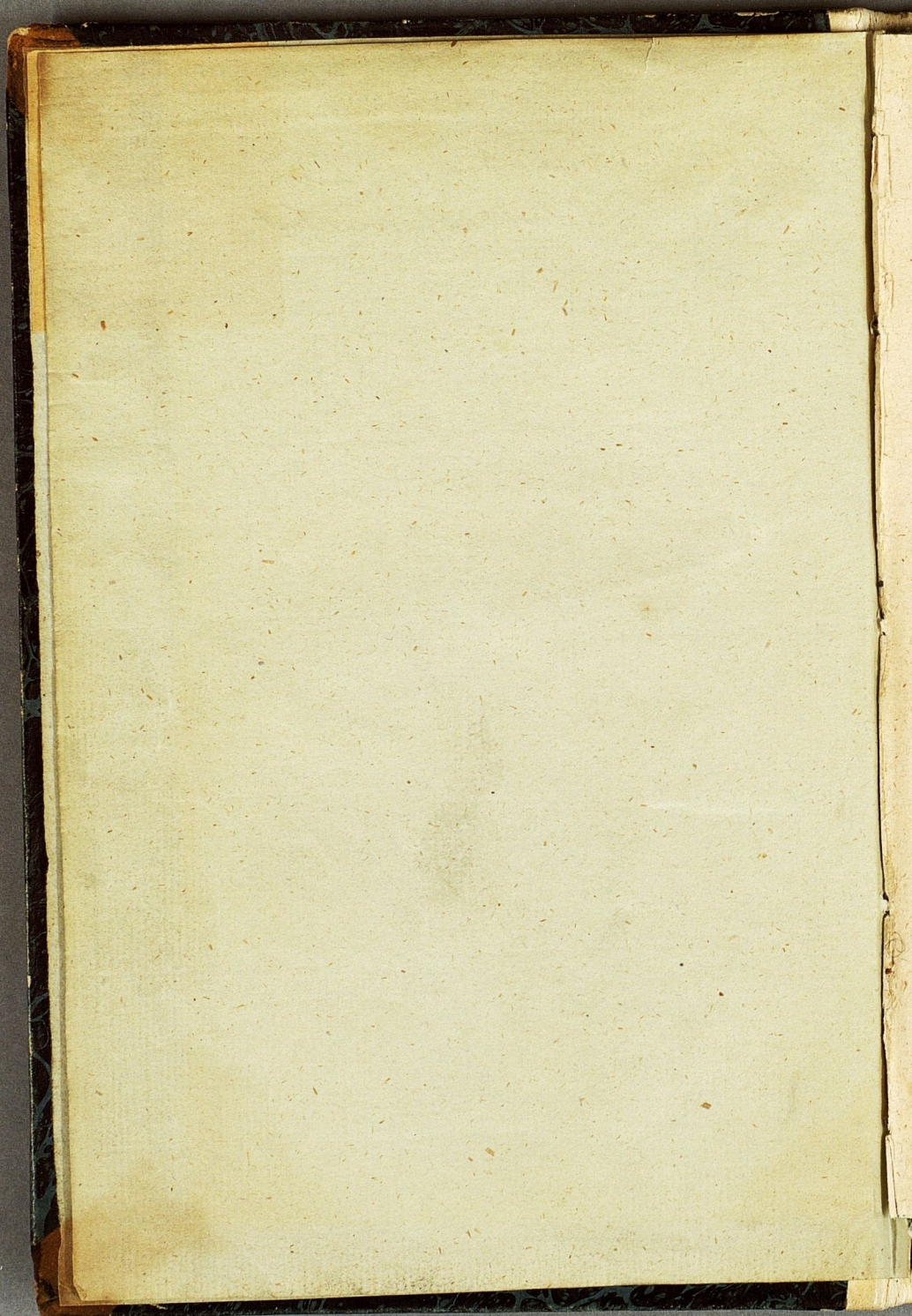
Ex. A.

S. 15-16 innehåller samma text som
s. 17-18, på grund av någon felställning,
och behövs därför inte återtryckas.

Bellman, C.M., Zions högtid. 1787

Härm. samb., Bellman, C.M., Beträktelser öfver
åtskilliga... 1780 Ex A.

Bellman, Lions Högst
~~Föreläsning~~, Betrakt. af. Evang. Texten

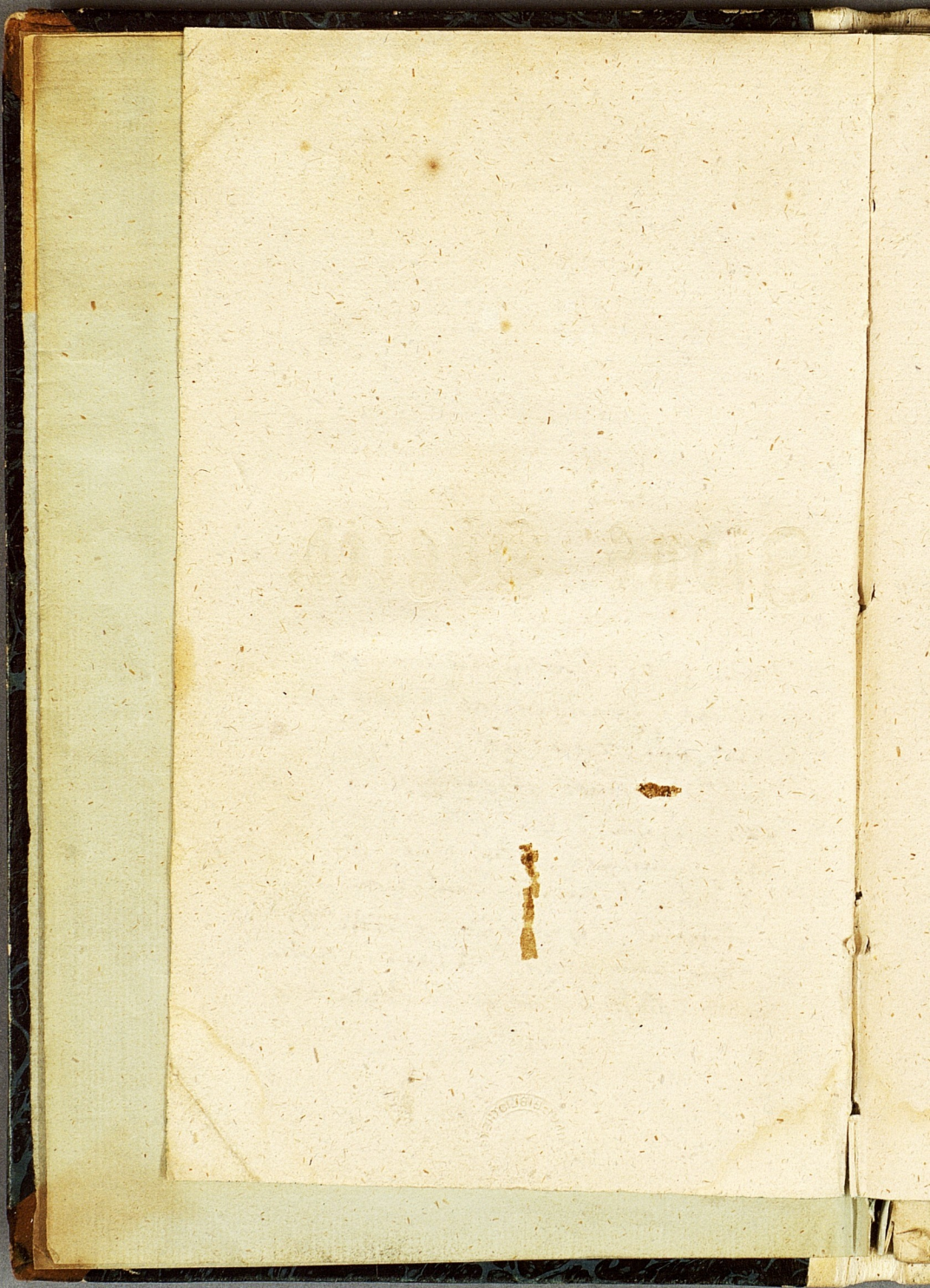
Vitt. Sv.
Andl. poes.
P. A. Sander.

Sv. Saml.
Vitt. Sv.
Andl. poes.

Zions Högtid.

Under Titel: "Betraktelser öfver åt-
skilliga Evangeliske Texter; På
Vers författade af Hof-Sekreteraren
Carl Michael Bellman". År 1780.

8de. hafva dessa Verser till och med
öfver Söndagen efter Jul, förut blifvit
utgifna. Några förbättringar äro
i denna utgåfva gjorda, och de
öfriga från sid. 19 tillagda. Men en
del af Häfte har ej utkommit.

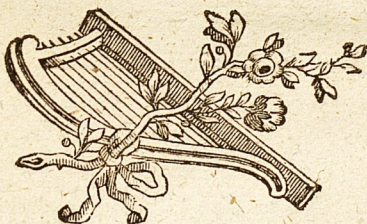
Zions Sögtid.

Af

CARL MICHAEL BELLMAN.

Hof-Secreterare.

Första Häftet.

Stockholm,

Tryckt hos Joh. Christoph. Holmberg, 1787.

Sv. Saml.
Vitt. Sv.
Andl. poes.

Imprimatur.

Stockholms Consistorium d. 10 Januarii 1786.

Ad mandatum

OLOF HAMBRAËUS,

Ven. Consist. Not.

Sw. Saml.
Vitt. Sv.
Andl. poes.

Kongl. Maj:ts
Högtbetrodde Man,
President

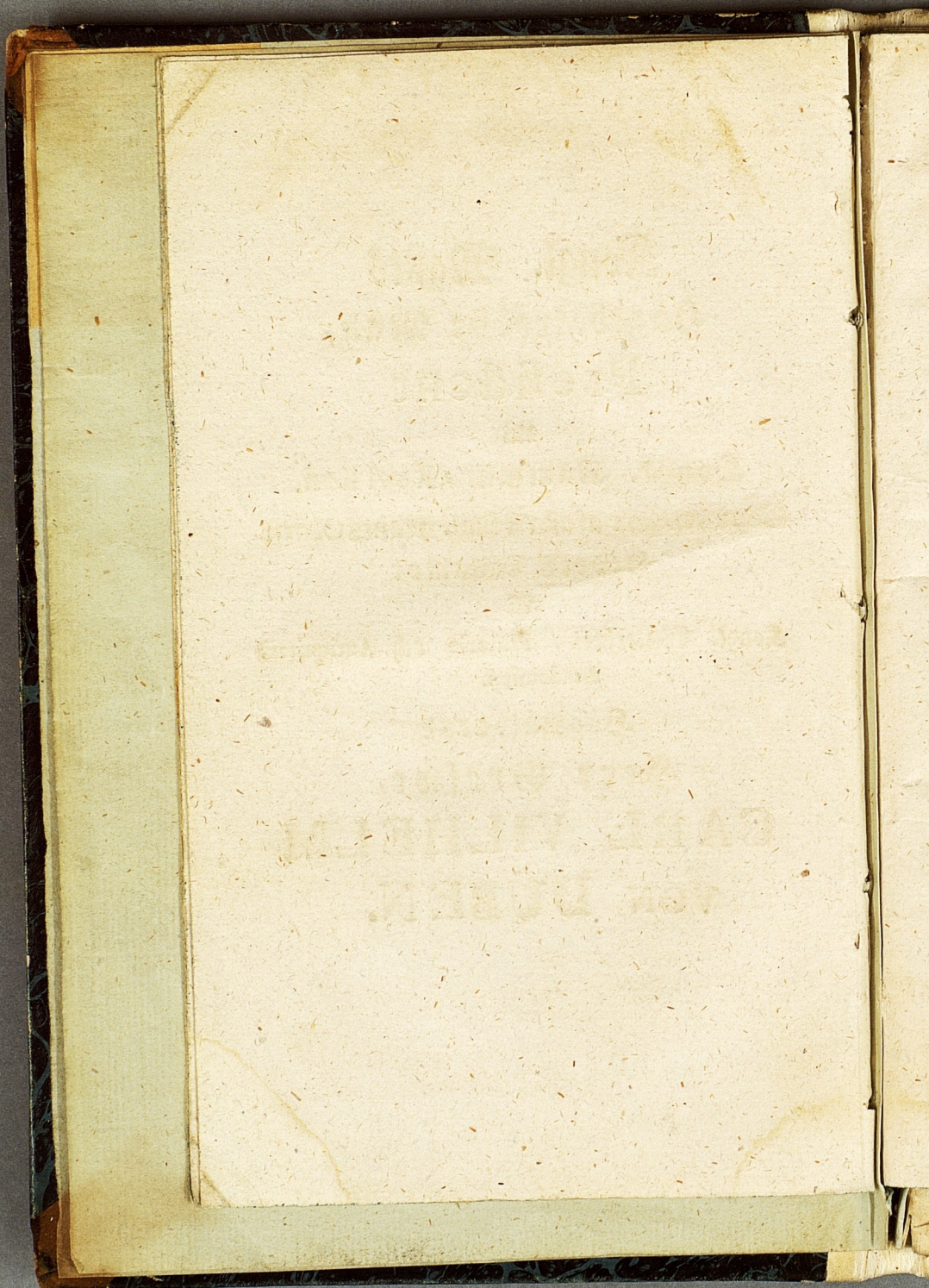
Uti

Kongl. Kammar = Revision.
Commendeur af alla Kongl. Maj:ts Orden.
Seders Ledamot

Uti

Kongl. Witterhets, Historie och Antiquitets
Academien.

Högwålborne
Herr Grefwe,
CARL VILHELM
VON DÜBEN.

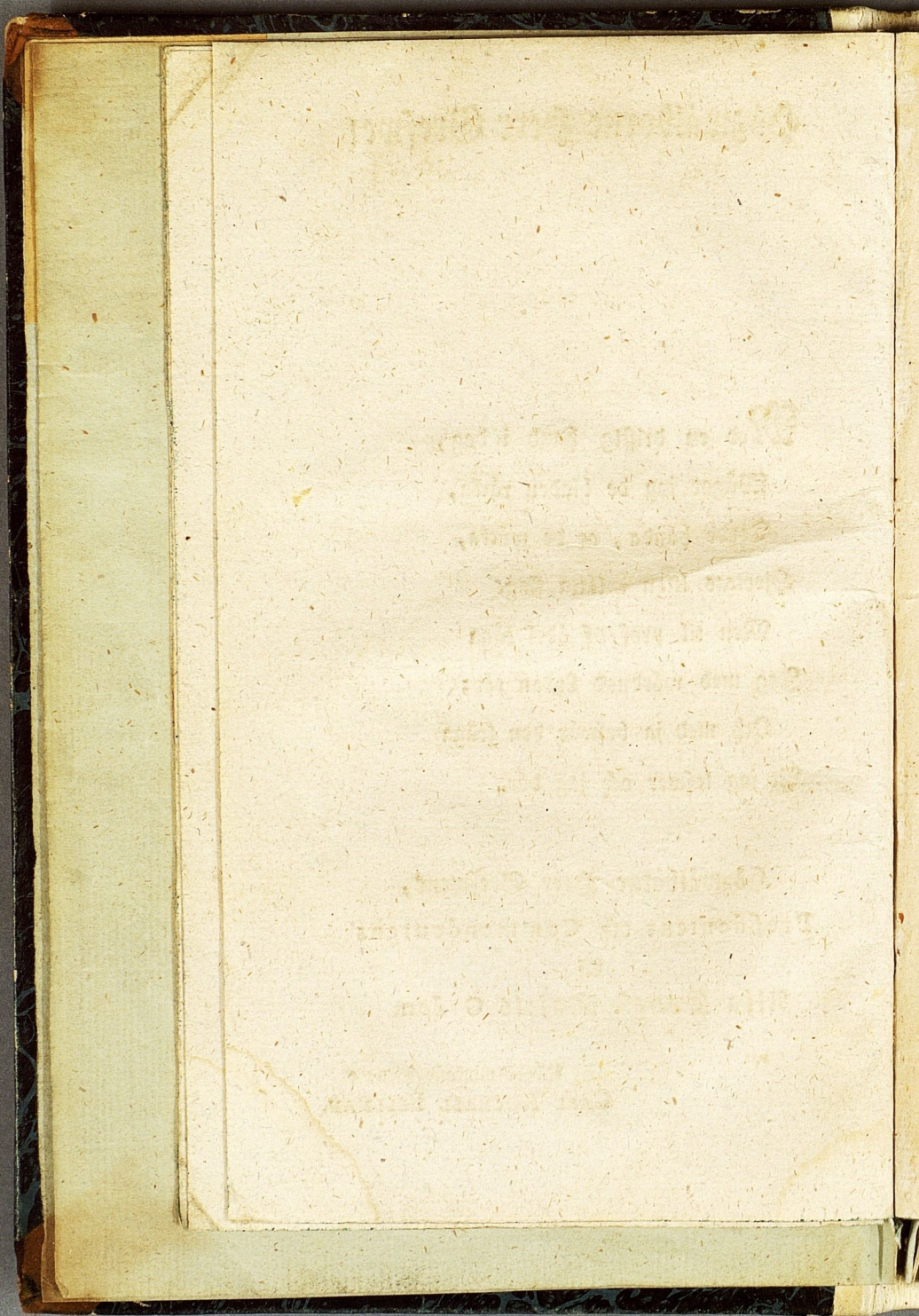
Högwälborne Herr Grefwe!

SV. Saml.
Vitt. SV.
Andl. poes

Med en driflig hand i dag,
Wågar jag de bladen råka,
Torde hända, at de wäcka,
Hjertats lugn i lätta slag.
Men til prof af ädel låga
Jag med wördnad Lyrans rör;
Och med ja beswär den fråga
At jag lefwer och jag dör.

Högwälborne Herr Grefwens,
Presidentens och Commendeurens
Af
Alla Kongl. Maj:ts Orden.

Udbräddmjukaste Tjenare
CARL MICHAEL BELLMAN.

Öfwer Evangelium på
Första Söndagen i Adventet.

Matth. 21.

Wi se i dag en Man som Herrans folk bebådar
Ny frögd hwart steg han går;
Med milda ögnakast han Zions dotter skådar,
Och sig för bröstet slår.
Klädd i en ringa dräkt af nötta, slitna trådar,
Han werldens dyrkan får.

Bese! hwad törnig wäg des helga fötter taga,
Hwad stynng dem förestår,
Ej mer til Davids Borg de öfwer Kidron draga,
Men gå de röda spår,
Der offren fördes fram at tagas utaf daga,
Och nattens fasa rår.

Wid Oljobergets fot han några stunder hwilar,
Och sänder ut sitt båd;
Des syn af tårar skyns, kring hjertat blodet ilar
Med mildhet, ångst och nåd,
Bekymrad i sin själ at bryta dödens pilar,
Fullborda Himlens råd.

Du fina portar stålt Jerusalem upplåter,
 Tar mot sin Kung och lag;
 Judinnan niger djupt, den rödda Juden gråter,
 Och böjer knån i dag.
 I ofskuld barnen le, alt folket bugar åter
 Med löjen och behag.

Men ack! hwad dyrbart wärf, hwad höghet,
 glans och åra
 Man i din ringhet ser?
 Jerusalem blir glad — De löf och qwistar skära,
 Och frögdas mer och mer;
 Strö blommor på din wäg, på wägen klådrer båta
 Och falla för dig ner.

En ropar Davids Son! En annan Hosianna!
 Wälsignad ware han!
 Båd de som gå förut, de som i trångsten stanna,
 Och alt hwad skönjas kan.
 Allt med en helig lust trycks blod och bröst bemanna,
 Och muntra opp hwaran.

Hwad undran för vår syn, et kungligt intåg finna
 Med armöd och beswår,
 Se et föraktligt djur, och hur en trög åsninna
 Wår Gud och Herre bår.
 Hur barnen höjas opp, hur tusen ögon rinna,
 Och jorden rolig år.

Nog är det hört ur skyn, hwad Gud och jord be-
 hagar,
 Med ånglaröst och ton,

Och

Och nog Propheterna med längtan natt och dagar
 Behådat din Person.
 Men folket wilse far om dig och dina lagar,
 Ditt Rike och din Thron.

Här war ej jordens guld ditt öga wille söka,
 Nej söka själar opp,
 Du kom med nåd och magt Guds Rike at föröka,
 Och frögda lifwets lopp.
 Men de som böja knän, snart spjut och lantsar kröka
 Uti din helga kropp.

Så sucka nu i dag, du bittra mänsko-slågte,
 Fäll tårar, märk och lår!
 Ut den, som Judafolk en bräcklig spira räckte,
 Han werldens Konung är.
 Eåt wid hans Jutags-fäst os alla bli upwäckte
 Til längtan och begär.

Träd in uti vår själ, som du i Templet trädes
 Opp i Jerusalem!
 Drif blindhet från vår syn! gör at dit ljus os gläder!
 Och mörkstens böljor dämm!
 Eåt suckar i vårt bröst ej sfingras som et wäder!
 Vår hjertas klippa klämn!

Wi månta et Advent, då du dig skall förklara
 I majestätlig syn.
 En hårlighet upstånd af Husets ångla-skara,
 Kring sol och wattungbryn.
 Det rätta Liffens land skall ses och öpnadt wara;
 Och lif och död i syn.

Öfwer Evangelium på
Andra Söndagen i Adventet.

Esaiä 21: v. 11.

Märk! i stjernor, sol och watten,
Hwad för tecken förestår,
Månen flocknar, böljan slår,
Wäktare! hwad lider natten?
Lyften Edert hufvud opp!
Snart Förlöfningsslockan ljuder,
Jorden darrar, afgrund sjuder,
Wäktare! märk tidens lopp!

Mäniskan jag förwiflad finner,
All ting skiftar natt och ljus,
Werldens prål blir eld och grus,
Ström och floden wäldsam rinner,
Eikon trådet knoppat ut;
Jordens trålar rysa, skälfswa,
Himlens kroppar rycks och hwälfswa,
Ur sin ordning til sit slut.

Hjelp o Gud den dyra dagen,
När alt til förwandling går!
Jag i Kedar's hydda står
Som en främling dint betagen. . . .
Gif förtrostan i ditt namn!
Lär mig bedja, sucka, waka!
Hjelp när afgrundseldar spraka,
At jag frögdas i din samn.

Öfwer Evangelium på
Tredje Söndagen i Adventet.

Math. 11: 8. 2.

Du dyra Man på denna dagen,
Vårt Swenska Zion ser din bild,
Stå inom gallret blek och mild,
Båd fångslad, smådad, tryckt och slagen;
Det hör din tungas skarpa röst,
Hur du Tyrannens stolthet pröfwar,
Hur han sin orm i barmen döfwar:
Men dina ledjor Wi din tröst.

Hwad sanning, majestät och styrka,
Uti Herodis bröst du skref?
Ej som en rö dig wädret dref
Kring sknar, Städer, Hof och Kyrka:
Nej mer beständig i ditt kall,
Din tro, ditt vittne understöder,
Men detta hufwud som nu blöder,
Märk! at des blod och vittna skall.

Låt våra hårda hjertan krossas!
Med helig rysning wid det swärd,
Som gör dig lifsens krona wärd
Och hwarmed dina ledjor lossas,
Johannes, . . . Men du dyra Man,
Ditt blod i dag wår andagt leder,
Til det som ifrån korset neder,
För werldens lif och hälla rann.

Öfwer Evangelium på
Fjerde Söndagen i Adventet.

Joh. 1: v. 19.

Ho äst du? frågas dig? Betänk i dag och säg,
Hurdant ditt hjerta är at rödja Herrans wäg,
Hwar blick förräder dig, din hala upsyn röjer
Hur i din säkra sömn alt orent dig förnöjer;
Gack til Bethabara! gack usling! hör och lär!
Hwad tröstfullt vittnesbörd en mild Johannes bär.
Gud med Eliä kraft den dyra Mannen sände
Alt vittna ho den war som folket än ej kände,
Johannes träder fram och bildar i wår själ
Wår frälsning til des grund, des sanning, wigt
och wäl.

Han döper i dens namn som sjelf sig låtit döpas,
Och genom hwilkens blod wår sällhet skulle köpas,
Ho äst du? frågas dig! . . . hålt i ditt öfwerdåd!
Söl hamnen i din storm emellan nöd och nåd;
Så slipper du en gång at wid de bliet som lunga
I tusen plågors qwal, med häanden på din tunga,
Långst ur förtwiflans djup, at blodig swart och
bar,

Ditt hufwud resa opp och sjunka wid ditt swar.

Öfwer Evangelium på
Jule Dagen.

Ap. Ger. 10: v. 33.

Du gjorde wäl du kom! så en Cornelius talar,
Då Petrus med sin röst hans klända själ hug-
swalar,

Cornelius faller ner och tar sin wän i famn,
Dåndligt lårt besöl, det war i Jesu namn.
Bör ej wår tunga då i dag de orden säga,
Kom! öpnom nu wår famn at få wår Jesum äga,
Wi wete hwad som skedd i Ewighetens Råd,
Wår Frälsare är född, wårt släkte har fått nåd.
All fruktan är förbi, men glädjen sig föröfver,
När Skaparen i dag sit kreatur besöker!
Den morgonrådnans prast med salighet upgår,
Som meriden bådad blef i fyratusen år.
Wälkommen ware du! som wil wårt lif, wår
hydda,

Från afgrunds blif och swalg med din förtjenst
beskydda,

Wi falla för dig ner, din wagga i sitt grus,
Med nådens statter fylld, är herrlighetens hus.
Du gjorde wäl du kom! . . . wår synd, wår sor-
gedimma

En annan utsigt wann wid denna dyra timma;
Omätligt kärleks-haf! min tanke märk och hwälf!
En Gud föds af et blod, som han har skapat sjelf.
På jorden utan Far, i himlen utan Moder,
I armod rik och stor, i alt wår wän och broder.

Som jordens glans och mull lagt til sin fotapall,
 Och som i sinom tid sjelf henne dömma skall.
 Han som ger hjertat rynd och lungan samman-
 drager,

Sjelf af den lust han gjort, nu andedräkten tager,
 Han! i hwars hand hwar dag är räknad, mörk
 och klar,

Han räknar sjelf i dag bland månsfjor sina dar.
 Han som ger alla djur sin kraft at kunna föda,
 Blir född och sjelf i dag han känner lifswets möda.
 Du gjorde wäl du kom! . . din kärlek frälsar oss,
 Det blod som i dig rörs, utsläcker afgrundsbloß.
 De späda ögnakast som stråla kring din linda,
 De skänka werlden lif och mörkssens härar binda,
 Du gjorde wäl du kom, . . . men ack! min Fräls-
 serman!

Din wagga och ditt kors så redan när hwaran.

Öfwer Evangelium på

Annan Dag Jul.

Math. 23: v. 34.

Hys sågs med öpnad glans sig Himlens skvar
 skilja,
 At jorden önskas frid och människas en god wilja.
 Hys denna stolta rynd med nattens stilla ljus,
 Kringhwälsde Jesu bild, hans krubba, mull och
 grus;

Wi

Vi funno honom der uti et et saligt möte,
 Som syndarens wän, med nåden i sitt bröst;
 Med menlskhet och kraft i spåda ande drag,
 All werlden muntra opp uppå sin födsfodag.
 De gläda Änglars här, millioner i omgångar,
 På molnens lätta släkt bröt opp i fröjdesfångar,
 Med et oändligt skri af ära ware Gud!
 Den Gud i högden bor, högstlöfswadt dina bud!
 Hvad strålar? blöf och sken? Naturen nytt präl
 anamma,

Den lugna bollen skalf, den bleka månan flamma,
 Från Änglarna i skyn, kring husets boning klar,
 Til herdens mörka skjul, alt pris och ära bar,
 Men ack! nu båsvar alt, . . . nu jordens lust
 ofredas,

Den gylfne skyn blir svart, och dödens täcken bredas,
 Alt hwimlar i förret. . . Min Gud din röst
 blir hörd,

Som syndens hämnare, förtörnad och uprörd.
 Et släkte möter dig, som fräckt din nåd förskjuter,
 I säkerhetens sömn all fjöttlslig wällust njuter,
 Et släkte som gör wäld, et folk i öfwermod,
 Som rusar til sit fall och störtar sig i blod.
 I ögat blirt och harm, i sinnet storm och ilar,
 I andedräkten gift, i händren spjut och pilar,
 Förwirring i hwar lem! alt täflar i en hast,
 Hwem först må i ditt korp slå första spiken fast.
 De med en widrig mine hwarandras arlar fatta,
 Och wid hwart blodigt stign, sig hula ner och
 skratta.

Et huswud ristas här, och där af ilska matt,
 En gulblek Jude dör och själös med et skratt,

Än

Än en utmärklad hals, och än en skrynklig panna,
Och än den skönsta mun hörs ryta och förbanna.
Hwad lantfar och gewår? hwad uplopp, storm
och wäld?

Ja! för en droppe blod Krigsknekten ger sin sold,
Det minsta Jude barn wid modrens bröst på ar-
men,

Framiöflrar harm och mord och ägat röjer harmen. . .
Förwisladt äfventyr. . . . Men ack! Jerusalem,
Guds budskap til dig förs, och si! du stenar dem.
De lofwa frid med Gud och Jesu kunskap yrka,
Bespottarn skall få nåd, få rum i Zions Kyrka,
En usel jordens träl, skall finna lifsens land
Och lifsens krona få utaf hans kärleks hand.
Här lockas dina barn! och kärlek barnen twingar
At samla sina lif inunder nådens wingar,
Af dig liffullt förqwärfs all rörelse til lif,
Med löje och förakt, med snöda tidsfördrif.
Ransaka dig min själ! uptänd din låga sakta,
Söl Gud uti din bön! lär rätt hans nåd be-
trakta!

Att ej ditt hus blir tomt, eländigt och förstördt,
Och at ditt heta rop ej blir ur afgrund hört,
Låt detta hårda bröst, hwar dag bli förödmjukadt,
Träd til Guds nådebord! det står ju för dig du-
kad,

Glömm werldens gnyckleri! besinna! märk! och lär!
Ju mera nåd du fått, ju mer ditt ansvar är.

Sv. Saml.
Nitt Sv.
And. poes.

Öfwer Evangelium på
Fjerde Dag Jul.

Matth. 2: v. 13.

Herodes! hvar är du? Tyran! ditt stoft mig
retar,
Min tanke qväljer mig, hon dig i grafven letar,
Hvar är du? . . . du Tyran! och din förmått-
na arm,
Som stack et mordiskt svärd i menlöshetens barm.
Jag ser och blir bestört! . . . ack hårda människo-
hjerter!
Skall ej de spådas rop och deras ängst dig smärta,
Säg! gjorde det ej ondt, Herodes, i din själ,
Att et oskyldigt lif, för din skull bjöd farväl,
Att här et öga släcks af sina första tårar,
Att där en värnlös hand sträcks mot en udd som
sårar,
Att barnet då det sås och skratta i sin dröm,
Så spritter det i blod! . . . Jag hisnar och blir
önn.
Säg mig! nu gråter jag! hur kunde du föröda
Så mången kärleks-frukt uti sin blom' och gröda,
Hvi stillas ej ditt wäld? din yrsel och försåt,
Wid Fadrens bistra syn och modrens bittra gråt,
Hvi dräper du de små? som samlas kring din
spira,
Att med sin hymnighet ditt regemente sira,
Hvi dödar du din själ bland hämd och jämmer-
fri,
Och störtar sielf din thron uti ditt raseri.
Hwad

Hwad är för åroslust? som äggar up ditt sinne,
Din thron, din borg, ditt blod, hwad fruktan
är därinne?

Hwart hwälfwer du din syn? hwarthån wil wäl
din hand? . . .

Men ewiga Försyn! jag stannar litet grand. . .

Din wisshet gömmer sig för detta swaga öga,
Rättfärdighet och hämd upståndes i det höga,
Af ewighet uphölls til pricka dina bud,
Et obegripligt Råd! — ack! en fördolder Gud!
Fördolder är du Gud uti ditt allmagts Rike,
Din wrede kunnat slå Herodes och hans like,
Och undanröjt des lif, des bödlar, hot och harm.
Men Bethlehem din synd skull straffas med hans
arm,

Du hörde Herdars tal och Angla-röster sjunga,
Sick Frälsarens besöl, du såg de sken som liunga,
Men i din säkra sömn förswunno alla ljud . . .
Dock skrefs vårt frihets-bref af en fördolder Gud.
I nådens Rike dold, så ofta du öf pröfwar,
Och då din sol tycks slö, när werlden öf bes
dröfwar,

Alt wi må söka dig med andakt och begär
Och wänjas wid ditt ris som idel kärlek här.
Alt tro och lydna må förena war förmåga,
Alt ångrens tårar här må släcka ewig låga.
Fördolder är du ock uti din wredes skrud.
Men krön ditt folk med nåd! och fräls öf mil-
de Gud!

Öfwer Evangelium på
Nästa Söndagen efter Jul.

Luc. 2: v. 33.

Simeon! hvad helig syn?
Som Dit inre genombärar,
Då med ögonen til skyn,
Du i andakt fäller tårar
Och wil Gud dit hjerta ge.
Ser du hur din Sol updagas?
Och hur ej dit hopp förswagas
At din Frälsare få se.

Ja! jag ser dig Simeon!
Där du fram i Templet talar
Hanna står ej långt ifrån,
Hon med dig sit bröst hugswalar
I en kärlek ren och fast.
Med sit ämne hon sig enar,
Ack! hur ömt ert hjerta menar,
Wid hwart enda ögnakast.

Men du gamle Simeon!
Wid din lofsång och din mäsja,
Mot den kulsna grifstewrån,
Böj din silfwerhwita hjesja,
Låt nu dina ögon dö.
Snart i Ewighetens-Salar,
Med din Gud på nytt du talar,
Skild från denna Sorges-dö.

Huru ifrig är din röst?
 När du i en helig dwala
 Wid en åtti ålders höst,
 Prophetera will och tala
 Om det fallna Israel.
 Hopp och tålamod din prydna,
 Och et bröst som lårt med lydnad
 Alla lustar ge farväl.

Fromma Hanna frögda dig!
 Låt din brötna stämma höras!
 Dina ögon bada sig,
 Dina läppar lustigt röra
 Ut förkunna Jesu namn.
 Jesu kärlek dig upptänder,
 Och med tronens starka händer,
 Tar du honom i din famn.

Ordnadswärda sälla par!
 Syn och hjerta sig nedböjer,
 För det mål dit öga drar,
 Till den lust som dig förnöjer,
 Ut din Herres glädje nå.
 Måtte snart det slaget slåmna,
 Då vi vår förlofning hämta
 Och ur Hedars hydda gå.

Öfver Evangelium på
Nyårs Dagen.

Luc. 2: v. 21.

Gif ackt! — Läs Templen opp, sig dagens
gryning tänder,
Wid kulna windars släkt, kring jordens
frusna stig;
Och nattens lilla ljus til molnet återvänder,
Där Gåstets röda sten i flammor kastar sig.
All någden rundt ikring en helig lofsång fyller,
Wid tornens himla-klang och Instrumenters
ljud
Ken på sitt hyende, bårs Templens helga
skrud,
Hvars kår, små lampors eld bestrålar och förghyller.

Så hasta wandringsman! omgjorda dina länder,
Begyn med detta år för Herran wisa dig.
Ken Zions Wåktare med kaskarna i händer,
I wirkadt purpur-slåp til jorden buga sig.
Wid deras djupa suck, — hwad glans i Tem-
plet råder?
Et stråligt Jehova från deras bröstduk går;
Och under korbets fot, där Altar-bordet står,
Dess duk utbreder sig i rosenröda wåder.

Träd in du menighet! wid det Basuna-dunder,
Som mellan dubbla Chör af starka stäm-
mors lopp,

Än skallar Herrans låf, — än riftar Templets
 grunder,
 Och än de gyllne hvalf med båsönan fyller
 opp.
 Böj dina trötta knän, och i en helig dwala,
 Med handen för din syn i samwets-lugn
 bekän;
 Din Frälsare är född som mänsko-slågtets
 wän,
 Att med sit dyra blod din synda-skuld betala.

Wälan! dit bröst begär en kunnskap nu tillika,
 Där du inom ditt skrank i tårar hukad står:
 Om Frälsarns födslo-fest — så har Propheten Micha
 Den Stjernans gryning spått för många tu-
 sen år.
 Läs Skrifterna och märk! en ewig sannings styrka
 Om alt hans dyra hwärf utgjutes til ditt wäl;
 En buga dig än mer med en botfärdig själ,
 Att frögdas i hans namn och all hans godhet dyrka.

En kunnskap mera klar skall här din själ upplysa,
 Wid detta Sacrament Omskärelsen i dag:
 Dess helga förebild, en tröst inom sig hysa
 Som ger dig husets frögd i mörkrets willo-drag.
 Det Lagens Herre war, som at sig uppenbara,
 Fast utan synd och wanke, blef människja i alt;
 Att Lagens skarpa udd sjelf underdånig wara
 Och skingra alt det qwal som oss war anbefalt.

Det

Det blod som prässas ut — Stig opp du man
och qwinna!

Uti des röda språng en förebild du ser
Af det som skulle snart för werldens synder rinna,
Och afgrunds wreda swalg i flammen qwäfs-
wa ner

Wårt Återlösningens-werk, — uti de sälla orden:
Bepripen Frälsaren, på denna Högtids-act.
I detta dyra namn af Angelen nu sagt,
Sig böje alla knän i himlen och på jorden.

Sfwer Evangelium på

Söndagen efter Nyåret.

Math. 3: v. 13.

Så helgas of i dag den dagen
Då Elementrens Herre self
Wid brädden af en ringa ålf,
Sig lutar ned, blir döpt och twagen,
Och saligt widrör wattungbryn.
Hans fot det klara grundet hinner,
Och wattungnet kring des arlar rinner,
Wid tusen Anglars sång i skyn.

En tynnad ner i någden råder:
Det enda gny där röjas kan,
Ur flodens sort som af och an
I gräset breder ut sin åder

Wid wådrens swalka och behag,
Ej wreda blit ur molnen ila,
Naturen skänks en ljustig hwila,
Och jorden har en rolig dag.

Men ack! en skröplig hand utsträcket
Utlöfwer den hvars minsta blick,
Befaller tusen werldars skick,
At Solen tänds och Stjernan släckes;
At massen qwicknar i sitt skal.
At lif och död hwaran aflöser,
Märk på dens hjässa nu han öser
Den lugna floden striff och swal.

Du werldens barn! du wrånga sinne,
Som långsen glömt din födslo-stund,
Betänk ditt döpselse-förbund!
Bind dina löften wid ditt minne,
Och twå dig ren i tårars bad.
Märk! härlighetens morgon randas!
Snart du den sista pusten andas
På wägen til den helga Stad.

Öfwer Evangelium på

Trettonde Dagen.

Math. 2: 8. 1.

Wid et sken af nattens stjerne,
Som så spåd i molnet brän,

Öf

Genom öken med hvaran
 Trenne Wandringsmän sig årna
 Ned til Bethlehem i dag.
 Tusen hinder dem beredas,
 Men den eld hvaraf de ledas,
 Lättar deras andedrag.

Ödemarkens skrän och sasa,
 Ökens tomhet, nöd och brist,
 Röstvarns skymt från minsta qvist,
 Nattens köld och dagens brasa,
 Tigrars blirt och Lejons tras,
 Sorgsna rop af slägt och wänner,
 Fåfångt hindra dessa Männer,
 Stjernans strålar krafter gaf.

Mer ur molnen hon framskjuter,
 Mera eldas deras sjät,
 Tils för Frälsarns Majestät
 Allt de klarhet sig utgjuter
 Öfver et eländigt skjul.
 Armod tittar ur hwar springa,
 Och en åsna låg och ringa
 Står där bunden, trög och ful.

Lutad satt sig ner en Qwinna,
 Bördig ifrån Juda-län,
 Kring hvars hufvud, bröst och knän
 Morgonrodnans flammor brinna.

Mellan gyllne bloß och sken.
 I sin samn bår hon Mesias,
 Wid des blick alt blod befrias,
 Mörksens kedjor krossas ren.

Kringhwärfd af så präktig låga,
 Så gudomlig, dyr och klar,
 Dessa Männer, en och hwar
 Med ny andaqt fram sig wåga
 Och til jorden buga sig.
 Werldens frögd de ej begåra,
 Här wins soliahet och åra
 I hwar bugning och hwar stig.

Sina skänker de tilbjudat,
 Och med sträckta armar ge,
 Myrrham, guld och rökelse,
 Den nyfödda Kung af Juda,
 Som Herodes wända gör.
 Stjernan nu i högre strålar,
 Med Saphirens färgor prälar,
 Och wid dagens sackta dör.

Skåden under sång och böner,
 Denna krubba, detta hus!
 Här upklarnar liffens ljus:
 Werlden här hugswalan rörer,
 Hjertat värma och beskydd.
 Döden syns wid tröskeln dräpen,
 Mörksens Furste swart och håpen,
 Skyn med Himla-hjeltar prydd.

Öfwer Evangelium på
Första Sönd. efter Trett. Dagen.

Luc. 2. v. 42.

Bland Er, O mänsfjör här!

Hwad stålthet röjer sig i ert förstånd at klandra?
Och inom Er hwad strid i satser mot hwar-
andra?

Er slutkonst blott en länk af brister och be-
swär.

Så högsta Läraren i dag i Templet lär
Wid de Leviters sorl som fram och åter wandra.

En wäcklighet wårt blod förwillar och förtår,
Behofswens rika mått Inbildnings-kraften retar,
Til högmod öfwer den, Sit bröd i stoftet letar
Och den, til et förakt som armods-kryckan
bår.

Den obarmhertige, mot ömhets-känslan stretar.

Den girige är hård — Den falske tåndren
skär.

Och ofskuld likt et Lam, som ned wid stranden
betar,

Det sargas af en flo som det ej går förnär:
Men du på Lärostoln! som dyrt upstigen är!
Som med en ädel swett mot afgrunds gap arbetar
I templet ljud begär.

Lyh! hör en röst! som stark sig genom hwal-
wen bryter,

Från Zions-måktare — til räddning på vår
väg.

Du swept i klutar — du — Och du i pur-
pur såg.

Om ej en ömhets-tår ur dina ögon flyter.

Wid praktén af det lugn som öpnar Tem-
plets skrud

Och om dit blod sin ångst i glädje ej förbyter?

Wid samtal med din Gud.

Så höj dit böneljud,

Du som förmåga fått och framför creaturen

Är i förträfflighet den första i naturen,

Som skönja kan dess verk och hwad ett
Gud förmår,

Du som allena främst med uprätt hufvud går
För alt hwad krälat fram ur tidens dolda vrår
Bland djuren.

O! du — du Christenhet som sett din stad up-
rinna

Wid Sannings-facklans brand utur Marty-
rers spår.

Äf uppenbarelsen du tröst och aning när

Om världens frihets-bref — Och det skal dig
påminna

Hur Gud har skänkt sin Son, at dig lycksalig
finna

Och en odödlighet din sista andedrækt.

I tro uppå hans namn, skal lifwet seger vinna.

Och trotsa dödens udd i döden oförskräckt.

Besinna!!

Sen

Sen du en blödig syn kring jordens sträcka
sträckt,

Så se den wilba Mor med nakna skuldror
fräckt

På brända Snars sand bland wilba djuren
ströfwa

Uf Solens lågor qwasd, med arm til håmd
upræckt

At ej i bojors tyngd sit lif til döds bedröfwa,
Blif derför i din själ til tacksamhet upwæckt

Och uti Zions hus dit sälla tilstånd pröfwa

Du som i frihet född bebor et lyckligt land.

Men slå dig för dit bröst wid denna bro-
drens band.

Och åter hwälf din syn bort til den fulna
strand

Der under drifwors is okunnigheten hwilar,

I nattens töcken ståld mot nordanwådens ilar

Betagen Solens sken wid hafwets frost
och rök.

Med längtan derför kom och til et tacksammt minne

At du så uplyst står i Nådens portar inne

Skild från den hedna hop i flemma gudaföl.

Med offerknifwen fäst wid et nedföladt linne.

Fall ned på dina knän, dig sielf til jorden kröf,

Och med et ödmjukt sinne

Njut Frälsarens besök.

Öfwer Evangelium på
Andra Sönd. efter Trett. Dagen.

Joh. 2.

Bort på denna Högtids-timma,
Trummors klang och pipors skrål,
Och i öfverflödets dimma
Bort med Bågarns gyllne prål.
Nya lekar, nystra seder,
Wällust, nypighet och flård.
Twungna löften, brutna eder.
Bort från denna bröllops-färd.

Märk! en Fäst som namn bör bära,
Af den största på vår jord.
Och til Ägterskapets åra
Prydd med måttlighetens bord.
Sirad med en mängd af Gäster,
Som i wåta ögons blund,
Hwar en ömt sit öga fäster
På så ömt och dyrt förbund.

Träd då fram ty du är buden,
Unskönt ej en Galilee;
Och du skal den högsta Guden
Uppå detta bröllop se.
Himlens Barn i korß och qwida
Under tårar och besvär
Skal du wid hans klara sida
Bröllopsklädda finna där.

Men

Men i tysta steg framtråda
 Af en helig åtrå väckt,
 Att din hela wandel klåda
 Uti ödmjukhetens drägt,
 Detta wilkor först bejaka
 Dock besinna dig som gäst
 Om med trohet wid en maka
 Du är fäst ell' intet fäst.

Om et Faders hjerta andas
 I det bröst du ömma tror?
 Och om ofkulds tårar blandas
 I dit öga du som Mor.
 Om din Broders stöd du blifwer,
 När han willas widt och bredt,
 Och om hjertat lydnad gifwer,
 Dem din warelse beredt!

Utom en så helig låga
 Ur dit samwets rena flam,
 Är ju fäsfängt lifwet wåga,
 På så mörka stigar fram.
 En det sken som fällt sig sträcker
 Öfwer detta Angla-Rum.
 Med sin genning dig försträcker
 Med sin bortgång gör dig stum.

Öfwer Evangelium på
Tredje Sönd. efter Trettondagen.

Matth. 8: 9. 1.

Gamloms för at ordet höra,
Hör om Högtids-Klockans dödn!
Och med et upmärksamt öra
Bjöm våra knän til bön!
Templen öpnas, — Zions dunder,
Skiuts i starka stämmor ut :
Bröst och lunga dig utgjut!
At förtälja Himlens under.

Du som prydd med rosenkinder
Hållsans fågring glättigt strör!
Dig din glada prackt förbinder
At du här din lofsång gör,
När du ser i dag den swaga,
Den Spetålske Mannens hamn,
Buga sig wid Herrans namn
Med en rysning för hans aga.

O! hwad jämmerfulla låten
Säkert nu din andakt bryr:
Då dit öga måter sjäten
Af det myckna folk som flyr
At i hopar sammanstöta
Kunde kring Frälsaren, när så sker
At han går från berget ner
För at denna usling möta.

Hans

Handen til hans hjässa sträckes,
Strart des hwita hud och hy;
Som af fjäll och sår betäckes,
Blir förwandlad, skön och ny.
Dgats eld upqwicknad strålar,
Läppen rodnar, munnen ler,
Lifstigheten mer och mer
På den bleka kinden prälar.

Gören bättring! . . . tiden lider,
Himmelriket är hardt när;
Tänken efter hwad för tider!
Lasten dygdens lön begär.
Så i Galileen predikar
Denna man som detta lär
På et berg wid hafwet där,
Kring des fagra fält och wikar.

Gören bättring! tiden lider,
Men du, — gack! — ty du är ren!
Så wid hwart et steg han skrider
Hörs hans rop i Galileen.
Ussken dem som eder hata,
Skänk en huswill bord och rum,
Så war i Capernaum
Hans förmaning på des gata.

Wid Stadsporten sig nedkastar
En Herodes Hofwidman,
Som knapt under det han kastar
Andedrägten hämta kan.

En,

En, han säger af de sina
 Wårswad under hans befål,
 Grusligt wändas i sin själ,
 Och hwar lem i wårk och pina.

Genast plågozanden flydde
 Och i samma ögnablick,
 Höfswidsmannens gråt betyhde.
 Han blef bönhörd och han gick.
 Du! som ned i Templet gråter,
 Och har ingen själa-ro,
 I förtrostan, hopp och tro
 Börja nu din lofsång åter.

I som hungren, I som gråten!
 Sagten edert jammersfri!
 Edra ögon fromt uplåten,
 Salige nu ären I!!!
 Tråden fram at eder rena
 Wid et dukat nådebord;
 Och til deßa Liffens ord
 Fåsten eder tro allena

Öfwer Evangelium på

Fjerde Sönd. efter Trettondagen.

Matth. 8: v. 23.

Swad trängsel där wid sjön, bort wid Ge-
 nesareth?
 Af allt det myckna folk, som färdas fram och
 åter,
 Som

Som lyfnar til en röst. — En mun som sig
uplåter

At stärka ordets kraft på et så ljustigt sätt.
Som i et ögnablick den sjukas wända lifar,
Och som med blott et ord, när handen lyf-
tes opp,

At en förwifnad hand, ger blodets friska lopp
Och i hwart underwerk barmhertigheten wisar.

Ho, är wäl denne Man? Som der på ber-
get står!

Wid samlopp af alt kön i Judasolkets Utter,
Som lutad, thyst och trött sig i en Farkost sätter,
Och Galileeska sjön i stormen genomgår?

Hwad nyß — den klara skyn? Hwad skymning
den nu sprider

Hwad hafwet höjer sig til jordens ångst och
skräck?

Naturen swartnar bort, och månans hwita
fläck.

Wid alla windars bråk längst in i molnet skrider.

Ho, är wäl denne Man, som wädren näpsa
tör?

Som på en bräcklig köl, den wågorna de bryta,
Kan hafwets swarta swalg i lugnets glans för-
byta

Och stänga böljans fart inom sin hwas och
rör.

Som widgar källans språng och den til ström-
mar sträcker

Förbjuder regnets sqwal, befaller blirt och snö,
Som med en enda blick utöfwer land och sjö,
Frankallar dagens ljus och nattens fackla släcker.

O du! i undran stadd wid detta underverk!
Du från dit täckelse nu saligt må befrias,
Det är just Davids Son — din Frälsare,
Mesias. . . .

Beundra denne Man och på hans wandel
märk!
I motgångs mist och storm wid hoppets ankar
hwila,
Och mot all asgrunds blirt med bönen wäpna dig;
Til des från denna lust, der grafwen öpnar sig,
Du får i samwets-lugn til din förwandling ila.

Öfwer Evangelium på

Femte Son. efter Trettondedagen.

Matth. 13: v. 24.

Mannen i sin åker sädde,
Bästa säd med tack och lof;
Dwän kom, . . . och folket sof, . . .
Och wid det han åkren trädde,
Sädde ogräs dit igen:
Gick sin wäg, som ondskan plågar,
Lönst och döld, på dolda vägar, . . .
Liknelsen förstår du den?

Åkren

Åkren i sin spåda gröda,
 Skildrar hjertat . . . det förstås,
 Ordet, Säden är som sås,
 Folket söfwande som döda,
 Skildrar sorglöshet och färd:
 Öwån, den som folket söfwar,
 Är just den som dig bedröfwar
 På Förgånglighetens färd.

Människa! du främst bland djuren,
 Som med uprätt hufvud går;
 Som med snilletts eld förmår
 Dig ransaka och naturen,
 Märk! för ofskuld hwad försät,
 Hwad förgångligt dig omgifwer,
 Knappt dit lopp du warse blifwer
 För'n du willas på din strät.

Ören hörs i stammen hugga
 Dig din här . . . du det ej wet,
 Döm af tidens flugthet,
 Till din Sjutti-åra flugga,
 Döm af alla rings natur!
 Men gif akt, ty tiden ilar,
 Döden på din tröffel hwilar,
 Och din öwån står på lur.

Se! en ek i grenar wriden,
 Af urgamlä rötters widd!
 Buga tankfull, yr och spridd,
 För naturen och för tiden.

Och betänk der du gåt fram!
 Huru tiden fräter grenen,
 Myllar blomman, . . . grusar stenen,
 Och af stoftet strör et dam.

Hwad förgångligheten skrider!
 Sköflar, . . och får aldrig nog,
 Fordom der Palatset stog,
 Skymtar nu et uselt lider,
 Och der fasta Borgar förr,
 Sina Torn och wimplar sträckte,
 Syns de nakna murar bräcte
 Med en måsig glugg och dörr.

Låt din ungdom dig påminna
 Dina fordna wänners wal!
 Märk! nu deras brutna tal, . . .
 Se dig om . . . och tungt besinna,
 Hur der Barnens lek och stäm,
 Fordom hördes örat fågna,
 Snart man skal dit stoft inhågna
 Under hwalfwets hwita lim.

Kära wän! i dag hwad wänner,
 Ser du skalkas fring dit bord?
 Knappt din glada måltid gjord,
 För'n du dödens kyla känner
 I dit nyh upwärmde blod;
 Och knapt du dit ringlas släpper,
 För'n din graf-dörr man tilsäpper,
 Och slår full din minnes-flod.

Kasta ögat i minuten,
 På den rikas disk och mer,
 Der han i sin lännstol ler
 Tung — af drufwans fast beguten,
 Smågd, sticken, hes och röd,
 Märk, hans gäspning, hwad den röjer
 Att hans själ ej mer förnöjer
 Lyckans lumpna öfwerflöd.

Än en gång, lått ögat blicka
 På en Skönhets öppna barm,
 Väst den andas hög och varm,
 Börjar den sig undansticka
 Platt och skrynkelig, kall och bar,
 Tiden der sin härjning målar,
 Och förgångligheten strålar
 Ur dess dunkla ögnapar.

Snart den stora Skiljo-dagen,
 Gyr wid Askans blirt och flod;
 Har din wandel varit god,
 Blir du af den handen tagen
 Som til dygdens lön förmår
 Af en god Gudomlig wilja,
 Hwetet ifrån ogräs skilja.
 Tänk på döden, . . . timman står.

Sfwer Evangelium på
Söndagen Septuagesima.

Matth. 20: v. 1.

Gack! til din Herres wingård ut,
Du til hans tjenst är dyrt förbunden,
Gack! redan nalkas tredje stunden,
Af Arbetstiden snart til slut.
O! hur' din ungdoms-färg besläckas!
Du sysslösa där du står!
Och du med dina hwita hår!
Skal du med husbond längre gåckas.

Husbonden syns ännu en gång!
Wak up — hans wilja at förnimma!
Ken morgon-rådnans gyllne strimma,
Uppört naturens frögde-sång.
Hwad står du säfång där och trycker?
Och din dagspenning så försinår.
En penning, den af nåd du får,
Ehuru tungt dig bördan trycker.

Nu elfte Stunden — Husbond går
Med hesa rop och fromma böner
Att skänka sina Arbets-löner,
För willig tjenst i trogna spår.
Men hot och knorr och kif och bannor,
Med inbitst höghet om sin ått,
Sig röjer på et wäldsam sät
I bistra ögnabryn och pannor.

Matth. 20

Så buga djupt, och se dig kring!
 Betänk din lättjesfulla dwala!
 För hwad skal Husbond dig betala?
 Hwad har du gjort — slätt ingen ting.
 Derföre återstår dig mycke,
 I tjenst och lydnad, ord och wärk!
 Til ewighetens portar märk
 Din wandring är et litet synke.

Sfwer Evangelium på
 Söndagen Seragesima.

Luc. 8. v. 4.

En Sådesman gick fram bekymrad trött och
 trågen,
 Och på sit Åkerland utkastade sin Säd;
 Wid skynthen af hans arm, hwar fogel på
 sit tråd
 Et glättigt qwitter höll, när somt det föll på wägen
 Och somt förtrampadt låg.
 Men hwad ur mannens famn åt hälleberget
 ströddes
 Af wädrens wilda bläst, han snart förtor-
 kadt såg;
 Sen ej det minsta frö til mognad understöddes
 Af Solens heta blick och rågnets warma
 wåg.

Somt ibland törnen föll i denna sänings-anden
 Förqvadt af ris och stör, det qvåfdes lön-
 gre ner,
 Somt föll i godan jord, gaf hundrafallt och
 mer,
 Och Sädsmannen glad som ut åt nejden ser,
 Säg arens hymnighet kring de besädda landen.

Så syns den lifnelsen ju wis
 Gudomlig til sin tröst och styrka,
 Det ordet är — i Zions Kyrka
 Som utfås til en andlig spis.
 Den Säd på wägen föll, skal estertanken föra
 Til dem som då och då.
 Med blödig samwets-stygn de milda budskap höra
 Men hasta från sin stråt med et förstockadt öra
 Och ordets kraft försina.
 På hällebergets-brant den ädla Säden åter
 Som inga rötter fick;
 Nr den som hjertat fromt, wid ögats flod uplåter
 Til bot och bättring bögd men blott et ög-
 nablick;
 Och hwad bland törnen föll, det är de uflas
 fick
 Som höra och gå bort, och som sig blott beswåra,
 Med winst och rikedom i wållust makt och åra
 Sem suga nästans blod på lättjans örnagått,
 Men hwad i godan jord sin sälla mognad nått
 Det är en Andlig dygd som ordet ömt förwarar;
 Naturens Herre dem en ewig lust förklarar
 Och han ock skär sin skörd som han sin
 skeppa sått.

Hwæt Evangelium på
Fastlags Söndagen.

Luc. 18 v. 3.

Du Barn! Du spåda Flock, !!! Som i Din
offuld andas,
Och wid en menlös blick, en trogen skyg
begår,
För Dig knapt dagens skymt och husets sägning
randas,
Förän Du på Din wåg båd blind och fäng-
slad är.
Din klagan och din gråt med huswa sorl bort-
blandas,
Tills werlden blir dig kår.

Du werldens Äldre Barn! — Du Främsling
bland de Fromma,
Som blind uti dit lopp, tror tiden ej bli all.
Som fräckt på lustans-bädd har fält din ung-
doms-blomma,
Och nu nedlutad bår en hiessta hwit och kall.
Hwi wil du nådens-port än längre förekomma?
I bönen nederfall.

Fall ner wid Jesu Korsh! ledsaga du de spåda!
Och lär dig self och dem at Jesu ord förstå!
Du torde stå tilreds den blinda at försmåda
Och wid hans trogna rop förargas i din wrå?
Men Jesu Davids Son! Han låte dig framtråda!
Din syn at återfå.

Öfwer Evangelium på

Första Söndagen i Fastan.

Mit under Alfgrunds storm, wid båswan, blirt
och jämmer
Upprorisk, främst ibland de swarta andars tal.
Utur en swaswelkrod som tiden aldrig dämmer,
Sjelf mörkelsens Furste syns med gniflan, we
och qwal
Sit hufvud resa up, förföljd af straff och plåga,
I fjättrar och i band, at ut i öknens tåga,
Til djerfwa olyckswal.

De wilde djurens skrän fördubblar nattens fasa
Och öknens kala berg förinörka dagens rand,
Wid stjernans bleka slägt de wreda stormar rafa
Och wattenet sprutar ut sin hwita fragg mot
strand;

Den glada flock i skyn, sin losa tyst förändrar,
När kringom denna rymd Naturens Herre wandrar,
Och för sin almagts hand.

I syratio dygn bekländ til själ och sinne,
Kringswäfwar här en hamn i enslighet och
nöd,

Han som sjelf aret skapt och kornets must därinne,
Som sjelf femrusen män bespisat med fem
bröd,

Som wattnes salta skum i winets föttma byter;
Tänk! at så helig mund alt intil brödet tryter,
Och lifwets understöd.

Lik,

Liksom et Lejon stolt, så listig som en Tiger,
 Som ulfwen wild och grym emot det spaka
 Lam,
 Likså nu lögnens far med lömska hjät han stiger,
 Och i förmättna tal sin fråga ställer fram,
 Han bringa wil til synd, och all sin lydnad jäfwar,
 Et Majestät som gör, at mörkrets rike bäsvar
 Och werldar bli et dam.

Gack mörka anda bort ned i din rök och
 flamma,
 Stäng til din afgrunds port för herlighets
 tens dag,
 Wet den du fresta tänkt, til knäfall, wet densama,
 Att Herren och din Gud som skipat dig sin
 lag.
 Men Du, Du Jordens barn! fly ur din syndas
 dimma,
 Du frestar än i dag, hwart ögnablick, hwar timma,
 Din Gud och hans behag.

Öfwer Evangelium på
 Andra Söndagen i Fastan.

Math. 15: v. 21.

Fromma Qwinna! Du som synst far
 Och för gråt knapt dagen ser,
 Som i tårar dignar ner,
 Och din hand mot skyn uplyftar,

Un-

Under knåfall, bön och hopp.
 Torla dina wåta kinder,
 Bryt dig genom alla hinder
 Och ur stoftet res dig opp!

Store Gud! hwad qwal och fasa
 Har Du detta bröst tildömt,
 Huru grusligt och hur ömt
 Må en Mors förtwiflan rafa,
 Wid en åsyn af sit Barn,
 Som så många dödar qwålja,
 Afgrund wil des lif upswålja,
 Mellan sjätrrar, eld och gærn.

Ropet nu af denna arma
 Hörs bland folket långt ifrån,
 O Du Herre Davids Son!
 Öfwer mig dig nu förbarma!
 Herre hjelp mig! blef des tal,
 Hjertat orkar mer ej klaga,
 Tryckt och klämd af Himlens aga,
 I bedröswelse och qwal.

Men hwad ödmjukhet och lydnad
 Röjes i hwart sjät hon går;
 Hwarje suck och hwarje tår,
 Ökar hennes helga prydnad
 Under fromma tal och swar.
 Tryg och dristig hon framhastar,
 Sig på wågen nederkastar
 Och i bön sin tillsyngt tar.

Jesus bort på vägen wände,
 Knapt hans ögon se dit åt,
 Där den öma Modrens gråt
 Troget teckna sit elände;
 Följer med i hamn och hål;
 Men ju mera hon blir pröfwad,
 Frånwist, hådad och bedröfwad,
 Mera styrka får dess själ.

Gud sit öra ej tilläpper,
 Sina läppar öppnar han,
 Öwinnan frid och seger wann,
 Hon sin Frälsare ej släpper
 För'n han sagt: Ske som du tror!
 Tro och hopp sig sammanpara,
 Milde Gud mit rop beswara
 I mit Sodom där jag bor.

Öfwer Evangelium på

Tredje Söndagen i Fastan.

Luc. 11: v. 14.

Wårt hjerta inwigt til Guds åra
 Och til den Högstas boning satt;
Wör mörkfens andar dag och natt,
 En wärkstad blir — En synda-låra,
 Et orent rum, en ödeplats;
 Det blod som fring vårt hjerta flödar,
 Vår i hwar droppa tusen dödar,
 Til detta Belzebubbs Palats.

Den

Den gamla swarta andan swäfwar
Med lögn och list och hala siät:
Som spindeln på de klara nåt,

I sina garn sit rof inwäfwar.

Och fräckt förswarar hwad han får;
Med fruktan, högmød, ångst och iswer,
Alt ljus han ur sin hydda drifwer
Alt aldrig Nådens Sol upgår.

Ja! ålderdomens kulna dagar,
I samma synda ordning fly;
Hwar dag tilreds en Boning ny,
Som mökksens Furste wäl behagar
Til deß han någon gång drifts ut.
Det hjertat som han öfwerhopat,
Flyr han til deß det rent utöpat
Ät nyö blir hans rum til slut.

Det späda bröst som knapt lårt andas,
Inom en blick af några år,
För alla stormar öppet står
Där gamla syndaqwal bortblandas,
Med nya lustars trug och lock;
Än guldets glants wårt lugn beröfwar,
Än winet syndatrålen döfwar,
Än Delila och hennes flock.

Han då uti sin hämb tillåter,
Båd' bön och sång från själ och minn
Blott det ej sker af hjertans grund,
Och ögat ej bortfärdigt gråter

Med

Med blygsam syn til Nåde-Soln:
Hans Barn iklådas stilla seder,
Och ofta sjelf sit Barn han leder
Til Kyrkan och i Vigtestoln.

O Jesu du vårt bröst bewara!
At det din boning blifwa må,
At dina Änglar där ingå
Och drifwa ut den swarta skara,
Som til fördärfwet jagar of.
Hjelp! när vårt lifslut du bestämmer,
At wi ej fastas ned i jämmer
Wid asgrundsdunder, blirt och blos.

Öfwer Evangelium på
Midfasto Söndagen.

Joh. 6: v. 1.

Wid Solens spridda sken på wattenets lugna
vågor
Et Skepp til stranden förs, alt folket samlat står,
Naturens Herre sjelf som lufsets eld och lågor
Och hafwets grundwal hwälst, ur detta Fartng
går.
Han trampar på det gräs, det frö, den knopp och
fårna
Som blomstras af hans Sol, som wisnar wid
hans stjärna,
Och settmar i hans spår.

Nytt

Nytt folk från Berg och dälld, med sorl och trång-
fel nalkas,

Den halta med sin staf, den blinda på sin bådd;
En krympling i sit skjul af Angelns åsyn swalkas
Som omrör wattenets skum wid hålsokällans

Wortwinad, lath och lytt en hörs sin harm ut-
brädd,
pråssa,

En annan på en bår uplyst sin hwhita hjässa
I dödens swepning klädd.

Bland trädens glesa skygd? — hwad bårar, Frank
och sångar?

Framsåttas mot hwaran wid folkets gråt och
skral,

En bjuds en hålsodrick! det wattenet man inmånga
Hans swarta läppar skyr med brutit tungomål;
I friska luf och gräs inswept en annan hwilar;
Men lifsens Herre syns, han bryter Dödens pihlar
Och syndarns räddning tål.

Nu afsonrodnans rand på Himla-hwalsfvet strim-
mar,

Snart glittrar Stjernan fram, och hastwet bru-
sar sen,

Wår Frälsare wi sett använda dygnets timmar
Til nåd och kärleks-werk som den betrycktas
wån,

Här krålar folket kring, han ser dem brödet felar,
Hans kärlek dem hwar flock i wissa matlag delar
Snart til Femtusén Mån.

Guds

Guds allmakt och hans wård om sina Barn wi
wörda,

Wid denna måltids-Fäst i denna ödetrakt;
Det fromma Barnet tryckt af fattigdomens börda,
Den Rikes tröskel ser, hans Tasslar, guld och
prakt;

Men en Elias måst wid Enbårs-Trädet klaga,
Då Achab på sin Tron all wällust sig tillaga
Med en otglad magt.

Du Fromma Barn! som tungt dit bröd med tår-
rar bryter,

Som glömd af Jordens barn til Jorden lutad
går;

Njut styrka i dit bröst, — ej nåd och räddning
tryter:

I Oljo-krukans djup dit förråd än förstår.
Den Gud som minsta matk i minsta boning wårdar,
Han ej förgäter dig, tills du i lifsens gårdar,
Hans Rätter smaka får.

Öfwer Evangelium på

Femte Söndagen i Fastan.

Joh. 8: 46 v.

Du arma Adams barn! Du Jude och Judinna!
Som i dit onda blod et bittert hjerta bår,
Förstockad wid en röst som lög den wägen lär

D

Ut

Alt lifsens sanna hus uti din öfen hinna,
 — Där du dig undagömt bland lustar och begär.
 Din blindhet tör i dag lifspm dit högmöd wäga,
 Förmåtit ställa fram Pilati fräcka fråga
 Hwad sanning är?

Om då dit bröst beweks? Om dina wilda seder
 Förmildras af dens ord hwars röst du hör i
 dag;

✓ Så swarar dig en Gud. — En ewig Sann-
 nings-Lag,

Jag Sanningen är sielf; Jag lögnens straff be-
 reder,

Min Allwisshet och Nåd, min wilja och behag
 Min höghet öfweralt, hwad högt i tankan spelar,
 Et heligt wäsend bär förutan tid och delar,
 Alt, alt är Jag!

Ja! i wår starka Sjal en sanning ju predikar,
 Belöning eller straff röjs i hwar andedragt;
 En Sanning at dens arm som mörkssens lå-
 gor släckt,

Wår synd hwart ögnablick på nytt på korset spikar
 Sen wi med dagligt knorr wår hand til skyn
 utsträckt;

✓ Alt all Naturens krets utbredt en sannings-lära,
 Alt himmel, jord och haf och wädren bär Din
 ära

I minsta släkt.

Öfwer Evangelium på
Palm-Söndagen.

1. Cor. 11.

Onde barn! = = I afgrunds-fångar
Som med båsivan i ert bröst
Inom edra mörka gångar
Gömmen er för Herrans röst:
Waknen ur er sömn och dwala
Wid så milda kärleks-ord,
At med eder Gud få tala,
Wid hans egit nådebord.

Du som för din räkning swigtar
Och din syn til korset wändt:
Kom! din Gud för dig insticktat
Sit Förenings Sacrament.
Slit dig lös från alla hinder,
Och med trones öga märk!
Hur' sig Gud med dig förbinder
Uti detta Nåde-werk.

Dig bör mera ej förfära
Dundrets blirt från Sinai
Träd du Helgedomen nära!
Den skal dig et Zion bli,
Med et hjerta ömt förkrossadt,
Och med en botsfärdig bön,
Bli dit syndaband aflossadt
Och din klädnad hwit och skön.

Men du som hwart steg afmäter,
 Listigt til din nåstas fall;
 Under det at du förgåter
 Den dig ser och dömma skal.
 Du som med et bittert sinne
 Trottsar nåden i din nöd;
 Nog med Judas blir du inne
 Men din måltid blir din död.

Är det hjertat som du dölsjer
 Dig til harm i bröstet satt;
 Ät din broder Du förföljer
 Ät du wredgas dag och natt:
 Ät dit högmöd skal befalla,
 Tror du det? = = = Til ewig skam
 Nedan mörkelsens wågor swalla,
 Kring din själ då du går fram.

Kan din ondskas sig inbilla,?
 Ät en suck! = = en pråssad tår:
 Ät et ord som ljumt och stilla
 Utaf dina läppar går,
 Skal med frid til högden höjas
 Och beswaras på din jord!
 Hwi må dina knän då böjas
 Gack din wäg från Herrans bord.

Tror du, — då din hand du rycker
 Från den armas hjelp och tröst,
 Ät du dig til Frälsarn trycker
 Som Johannes til hans bröst.

Ud!

Uck! hvad we! — Hvad skräck och plåga,
 Hvad förfärligt öfvermod.
 Svara mig på denna fråga?
 Är du värdig Christi blod.

Dina lustar inglöst rafa
 Under tåta Samvets-slag,
 Tills du ur dit skjul med fasa
 Någon gång ser ljus och dag.
 Dig dit samwet slår och klämmer,
 Ögat brister ut i gråt;
 Men du glömmar snart din jämmer
 På din gamla syndastråt.

Lögn och skärd dig så förvillar
 Att då nästans fel du ser.
 Du med nedrig köld dem gillar,
 Och åt all hans ofärd ler.
 Se dig om och ömt betrakta,
 Om det ägnar dig som gäst,
 Att Guds-Änglar dig upvakta
 På din dyra Nattwards-fest.

Buga dig då ned til jorden,
 Fly förderfwets ödemark;
 Sök förtrostan i de orden:
 Gud är i de swaga stark.
 Låt din gråt och dina böner,
 Vittna om din högsta skatt.
 I din Nattward du då röner
 Lifvens Sol i dödens natt.

